

Co je to za člověka, který se podepisuje básník?

- [Eva Klíčová](#)

Adam Borzič je básník. Zároveň je ale takovou tou figurou, která je vlastně vždycky u všeho. Byl třetinou skupiny Fantasia, pak bojovníkem za angažovanou poezii, nominantem na Magnesii Literu za sbírku Počasí v Evropě. A také je šéfredaktorem Tvaru a nově i spoluzakladatelem Asociace spisovatelů. A pochopitelně nemůže chybět na žádném z pofiderních seznamů.

Zatímco někdo se, chudák, jmenuje třeba Jiří Kolář a všude pak vysvětluje, jestli s „tím“ Kolářem nemá náhodou něco společného, tak Borziče znám jen jednoho. Kde jsi ke svému jménu přišel?
Moje maminka má takovou napínavou biografii vedoucí ze severu na jih. Je Češka a její první manžel byl Fin. Když se s ním rozvedla, tak se vrátila do Prahy, kde si jednou v automatu Koruna zapoměla kabelku. A můj budoucí chorvatský otec si toho všiml a běžel za ní s tou kabelkou. Tak jsem se tady vzal. Narodil jsem se v Československu, ale do sedmi let jsem vyrůstal kousek od Splitu v Dalmácii.

Máš nějaké prazážitky z jihu? Vyrosl jsi na sluníčku?

Vyrosl jsem na sluníčku. Bydleli jsme asi patnáct kilometrů od Splitu, v takové vilce v horách, s výhledem na moře. Dodnes mám z tamějšího pobytu silné vzpomínky a různé vidiny. Všechno mi to připadalo jakoby krvavé nebo něčím ostré, jsou tam samé šutry, taková vyprahlá krajina. A když se překlopíš přes hory, dostaneš se do dalmatského vnitrozemí a to, když se večer snese soumrak, vypadá jako růžová měsíční krajina. Všude jsou tam ještěrky, ale pamatuji se i na hady. Mám takové záblesky paměti, třeba jak se na igelitových ubrusech porcují melouny nebo si vybavuji svištěcí hadice nad záhonem rajčat.

A potom ta šedá, socialisticky ušmudlaná, středoevropsky laxní Praha?

Ten přechod byl strašný. Bylo mi šest a půl a máma se tehdy rozhodla, že se vrátí domů. Bylo to v roce osmdesát pět a ještě si pamatuji, že jedním z mých prvních silných zážitků bylo, že jsme v první třídě drželi smutek za Černěnka. Jugoslávský komunismus byl liberální, na všechno sice padal Titův stín, ale nikdo to zase tak moc neřešil a všechno žilo v takovém barvitém, komunisticko-kapitalistickém duchu. Jako malinký jsem byl ve vesničce, kde jsme žili, takový „Narcísek“, hvězdička, a neustále jsem tam s dětmi dělal nějaké divadlo, maloval a vymýšlel pohádky. Ale první čtyři roky tady se projeví na změně mého temperamentu, stal se ze mě strašný introvert. Tak do čtrnácti jsem skoro nemluvil. Třeba tady jsem musel být do sedmi doma, kdežto v Chorvatsku se žilo komunitně a máma se o mě nemusela bát. (...)

<http://casopis.hostbrno.cz/aktualni-rocnik/2015/06-2015/co-je-to-za-cloveka-ktery-se-podepisuje-basnik>